

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie Wydział XIV Karny
w składzie

Przewodniczący: **SSR Agnieszka Jaźwińska**

Protokolant: Anna Suchocka

przy udziale Prokuratora: zawiadomiony wokandą

na posiedzeniu

po rozpoznaniu zażalenia pokrzywdzonego Adama Sandauera

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa – Mokotów z dnia 29
października 2014 roku o umorzeniu dochodzenia

na podstawie art. 329 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględniać, a zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa – Mokotów na podstawie art. 305 § 3 k.p.k. i art. 325e § 2 k.p.k. zatwierdził postanowienie o umorzeniu na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. dochodzenia w sprawie publicznego propagowania do nienawiści na tle różnic narodowościowych w okresie od 2005 r. do dnia 27 stycznia 2013 r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci Internet na portalach internetowych poprzez zamieszczenia obraźliwych i nieprawdziwych wpisów i komentarzy, tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. – wobec niewykrycia sprawców przestępstwa.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł pokrzywdzony Adam Sandauer, zaskarżając je w całości. Nie kwestionując zasadności umorzenia prowadzonego w kierunku wyczerpania znamion przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. przez autorów wpisów, podniósł konieczność rozważenia wyczerpania znamion czynu z art. 256 § 2 k.k. przez właścicieli i administratorów portali i stron internetowych, którzy wpisów tych nie usunęli mimo uzyskania informacji o toczącym się postępowaniu.

Prokurator Rejonowy Warszawa - Mokotów nie przychylił się do zażalenia i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu z wnioskiem o nieuwzględnianie zażalenia.

Sąd zważył, co następuje:

Umorzenie postępowania przygotowawczego było zasadne, zaś zażalenie pokrzywdzonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości prawidłowość decyzji organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze w zakresie niekwestionowanym przez skarżącego. Analiza okoliczności faktycznych podniesionych w zawiadomieniu o przestępstwie i ich ocena prawna dokonane przez ten organ są, w ocenie Sądu, prawidłowe. Organ swoje stanowisko w tym zakresie uzasadnił w sposób szczegółowy, prawidłowy i nie budzący zastrzeżeń, zatem nie ma potrzeby, aby je w tym miejscu powielać. Sąd

podziela stanowisko Prokuratora, iż materiał ten wskazuje, że w przedmiotowej sprawie nie ustalono sprawców przestępstwa z art. 256 § 1 k.k.

Odnosnie podnoszonej przez skarżącego konieczności rozważenia zaistnienia znamion czynu z art. 256 § 2 k.k. wskazać należy, iż przedmiotem czynności wykonawczej penalizowanej w tym przepisie są druki, nagrania lub inne przedmioty, zawierające treść określoną w § 1. Przez druk należy rozumieć produkt poligraficzny otrzymany z odbitek drukowych; odbicie obrazu z formy drukowej na podłoże drukowe, na przykład na papier. Za druk uważa się również rozmaite techniki powielania tekstu i grafiki zarówno metodami tradycyjnymi, z użyciem maszyny drukarskiej, jak i nowoczesnymi metodami komputerowymi z użyciem komputerowych urządzeń peryferyjnych, jak drukarki, plotery itp. (choć tego rodzaju odbitki powinno nazywać się wydrukami). Nagranie to zarejestrowanie warstwy dźwiękowej, obrazu, sekwencji obrazów ruchomych przy użyciu jakiejkolwiek techniki (zapis mechaniczny, magnetyczny, laserowy) i niezależnie od rodzaju użytego nośnika (np. taśma, płyta, dyskietka). Przedmiotem zaś jest każda rzecz materialna postrzegana zmysłami jako odrębny element rzeczywistości (M. Mozgawa Kom do art. 256 k.k.). Rozszerzająca wykładnia literalnego brzmieniu tego przepisu na niekorzyść ewentualnych sprawców jest niedopuszczalna w świetle zasady *nullum crimen sine lege*. Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób przyjąć, by zaistniały w realiach tej sprawy znamiona przestępstwa art. 256 § 2 k.k.

Natomiast wskazywana również przez skarżącego odpowiedzialność z art. 14 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną dotyczy jedynie odpowiedzialności stricte cywilnoprawnej, nie zaś karnej.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.
